

KLUB RODÁKŮ A PŘÁTEL KUTNÉ HORY – KUTNÁ HORA V PRAZE
Partyzánská 450, 284 01 Kutná Hora
IČ 49797808
www.okh.cz

Tisková zpráva

Kontakt: Ondřej Lipár
mail: ondrej.lipar@centrum.cz
mobil: +420 604 666 928
skype: [ondrejlipar](https://www.skype.com/user/ondrejlipar)

ke zveřejnění 15. září 2007

Ortenova Kutná Hora uvítala hosty a ocenila mladé básníky

Třídenní festival Ortenova Kutná Hora v pátek v podvečer zahájil svůj program a vyhlásil výsledky literární soutěže básníků do 22 let, která je s festivalem spojená. Letos se jí zúčastnilo 160 mladých autorů.

První cenu, udělenou teprve potřetí ve čtrnáctileté historii soutěže, získala Lucie Hyblerová. O druhé místo se dělí Sára Vybíralová a Jan Těsnohlídek, o to třetí pak Michaela Keroušová, Markéta Laryšová a Adam Hobzik. Čestné uznání poroty získali Olga Ferjenčíková, Martina Kavková, Václav Peloušek, Kristýna Sedláková, Michaela Svobodová a Zuzana Vantuchová.

Výsledky potvrdily, že snaha poroty vytvořit okolo soutěže skupinu mladých autorů, kteří se budou vracet a růst, se daří – Hyblerová, Těsnohlídek i Ferjenčíková se objevili už v loňském ročníku. Této snaze velkou měrou napomáhá neformální literární seminář, konaný v rámci festivalu, kde si mohou účastníci soutěže promluvit o svých básních s porotci i s kolegy básníky.

(Ukázky z oceněných básní jsou uvedeny níže.)

Přehled oceněných v literární soutěži Ortenova Kutná Hora 2007

První cena: Lucie Hyblerová

Druhá cena: Jan Těsnohlídek, Sára Vybíralová

Třetí cena: Adam Hobzik, Michaela Keroušová, Markéta Laryšová

Čestná uznání: Olga Ferjenčíková, Martina Kavková, Václav Peloušek, Kristýna Sedláková, Michaela Svobodová, Zuzana Vantuchová

O festivalu

Festival Ortenova Kutná Hora se poprvé konal v roce 1993. Vznikl na památku kutnohorského rodáka a významného českého básníka Jiřího Ortena. Jednou z klíčových osobností v počátcích festivalu byl Ortenův bratr, významný český divadelník Ota Ornest. Ortenova Kutná Hora předkládá každý rok pestrou nabídku kulturních pořadů z oblastí poezie, hudby, divadla a výtvarného umění.

O literární soutěži a edici První knížky

Literární soutěž Ortenova Kutná Hora je určena autorům poezie do 22 let, což je věk, ve kterém zemřel Jiří Orten. Uzávěrka soutěže je vždy 31. března. Během následujících dvou měsíců vybere porota (aktuálně ve složení Marie Rút Křížková, Jaromír Damek, Lenka Chytilová, Lucie Krupičková, Ondřej Lipár, Rudolf Matys) držitele prvních tří cen a čestných uznání. Vyhlášení výsledků a předání cen se potom koná v rámci prvního festivalového večera.

V roce 2000 vznikla v návaznosti na soutěž edice První knížky. Zajímaví autoři vzeší ze soutěže v ní dostávají možnost publikovat svou první sbírku poezie, každý rok jeden autor a jedna knížka. Za svou krátkou historii už dosáhla edice dvou výraznějších úspěchů. V roce 2004 získala Marie Šťastná za sbírku Krajina s Ofélií prestižní Cenu Jiřího Ortena, Mikuláš Bryan byl roce 2007 nominován na Magnesii Literu v kategorii objev roku.

Ukázky z básní oceněných v literární soutěži Ortenova Kutná Hora 2007

Lucie Hyblerová

Tati-tati

Sušily jsme prádlo.
Chtěly jsme, aby uschlo.

Ulice se zužovaly a hrách klíčil v tatínkově zahradě ve vlhké půdě.
Drkotaly nám zuby – na sukně ještě bylo moc brzo – je těžké připustit si neproniknutelnost daných zákonů.

Chtěly jsme (se) měnit, nenechat jim úzkoprsost a jízdni řády a ceny tištěné na letácích.
Nebylo nic a nebyl nikdo, kdo by nám držel dveře.
Pronikaly jsme do všech lánů a trhaly trsy polní trávy (ještě neměla čas vyrůst)

Ještě jsem neměla čas vyrůst.

Vzali meče a mečíky, urputně bojovali
proti nám.

Až jednou mečíky rozkvetly a my všichni jsme šli domů
po stejné straně chodníku.

(byl ten pravý čas, abychom nechali vyrůst hrách)

Pata

Moje paty se každé ráno vzbudí dřív než já.
Hledí.
Neslyšně se mazlí s plyšovým potahem, hltají nový den.
Sklouznou z postele a vklouznou tiše do okapu,
kde sedí a dlouhou chvíli.....

.....
debatují s jarem.
(až se vzbudí, my už budem zpátky, řekly)

Bosýma nohama se přimykám ke zdi oblepené nálepkami ze žvýkaček.
A čekám.
Z okapů odkapávají v malých růžencích jarní kapky z mých nahých pat.
(šach mat)
A chodník a vzduch a šeřík se nevzpouzí.
A paty kanou na betonovou šed'.

Vyšlo Slunce.

--je pozdě vracet se až k ránu k tělu, které už tam – nikde není--

Načekat

Zimy ještě letos nebyly.
Ani se mi neválela pára u úst.
Ani mráz troufale nesahal na okenní tabule a nedělal ze sebe chuligána.
Ani nezamrzlo moře aspoň na palec ledu.

Nevím, čím to, že zimy u nás svádí poočku měděné listy podzimu
a taje sníh při vzpomínkách na jarní rána a únorové jinovatky.

.....nezbývá než čekat.

Švestky

Švestky opadaly a jablka dozrávala a dřevo vonělo jen ve skautské vzpomínce,
a blížil se podzim.
Voda za sousedovým plotem valila se kupředu a nezastavila ji ani moje němá barikáda ze
seschlého listí.

Přes všecky kopce a přes všecku snahu,
nezpomalil se čas.

Lekníný

Vzpomínám
(vzpomínky plavou mou hlavou jako lekníný po vodě s kořeny dotýkajícími se dna jezera)

...

Mé černé šaty ten večer nevěstily slzy.
Mé jablko zpod oněch šatů rozkvetlo znova.
Slunce dozrálo a mluvilo ke mně.
Povídej ještě, Slunce..
Roním příslib trvání věků, přísahám paprskům spleteným do copu věrnost.

Ach, Věrnosti, pokládám k tvým kotníkům ústa milenců ševelící do svítání modlitby za věčnost
pomíjivosti.

Má slova do sítí vetkaná oslavují múzy věčných básníků.
Nezavřu oči, nezavřu

až do doby, kdy uslyším verše, kterým za červených nocí klaní se hlavami i Slunečnice rostoucí
v náruči strání vonících roztápějícím se parafínem.

Za Skácelem

Nad vinohradem si v zářijovém dni pobrukoval Skácel..

Byl to ten den, kdy jsou paprsky tak dlouhé, že se proplétají kolemjdoucím (byť nezúčastněným) do vlasů – pánům do šedin a starším dámám do copů, které poztrácely na cestě z práce domů.

Sklízel hrozny z vinic do proutěného košíku.

A pobrukoval, nezpíval.

Nohy se mu bořily do mělkého bláta.

Včera zapršelo až k večeru, nikdo s tím deštěm nepočítal
(promoklo prádlo na šňůrách v celé dědině)

Sklízel a pobrukoval a nezpíval.

Když sesunul se z výšky mraků večer, šel domů.

Šel dlouho a boty si myl v namoklé trávě.

Byl to ten večer, kdy se tma rozprostírá postupným rytmem a usíná na temných kopcích těsně nad začátkem svítání.

Skácel šel domů celou noc, pomalu,

krok po kroku ho pohlcoval rozbřesk

a s jeho každým zívnutím dozrávaly na vinohradech hrozny.

Jan Těsnohlídek

chodníky plný mrtvejch ptáků

občas
kluka kvůli holce napadne že

to se holubi roděj
v listí na chodnících –
že spěj
a přes noc vyrostou/odletěj aby
je děti mohly na náměstí plašit nebo
jim dávat holubí krmení a
že všude
jako v praze na hlaváku

o d p o č í v a j

zachumlaný do pletiva
jak do houpacích sítí

z drátu

občas
kluka kvůli holce napadne
že láska
že napořád
že štěstí a takový ty věci a
jindy
jindy jsou prostě jen

chodníky plný mrtvejch ptáků

se už těžko věří že
jsem tam seděl já a
ta holka žes byla Ty a občas
když jdu večer z práce
je kolem šestý & je pěkně
říkám si
jestli by to třeba nešlo vrátit –
zase se svalit někde na louce
za městem
dívat se jak paneláky dole hořej
západem slunce – jak
je nebe zjizvený od letadel a vítr počítá Tvý
pocuchaný vlasy jako tenkrát
kdy jsme tam v urnovym háji jen tak byli a
nebejt
bylo stejně samozřejmý
n e b e j t
bez všech ale

ale

to už je dávno

Sára Vybíralová

Tvým směrem

tvým směrem
obzor se v mlze ztrácí
a velcí černí ptáci
a velcí černí pteranodoni
kličkují nad jezerem
kličkují mezi anténami a zamrzlým vlasatým rákosem
nad jezerem pod sněhem

čelem na studeném skle a stehny na vroucím topení
dívám se
tvým směrem
ó slunce mohlo vyjít, ale řeklo, že nechce
je to příliš daleko a dávno
velcí černí baziliškové za zády mě přišli sežrat
dívám se
a mlčím, ačkoli se mi tolik chce křičet
dívám se dál

Koblížek

Václave!
Sestupte někdy z vašeho vznešeného klusáka
třeba v pondělí večer
Co říkáte?
Půjdeme na koblížek...
Stojí jenom čtyři koruny padesát
Dají nám ho do hnědého papírového pytlíku
Prodavačka se bude smát a řekne básničku
Je moc milá a nosí bifokální brýle...
A pak bychom si mohli jít hrát na léto
do opelichané zahrady mezi trosky růží
Sedneme si na zem s toulavým psem
A já ho možná pohladím
Řeknu víte mám docela ráda vašeho bratra
jen tak konverzačně...
Ale vy mi neporozumíte
A pak už budeme docela určitě mlčet
...myslet si svoje...
A všichni tři se budeme společně divit

Il est trop tard (takže ne)

A je pozdě
Svá
dojemně titěrná přání
jsem shledala porostlá plísni
sehnu se k nim
dám je je do papundeklové krabice s popisem a zařadím do regálu
do toho úplně vzadu
a zbytky pečlivě seškrábnu z promítací plochy pod čelem
už to tam beztak potřebuje úklid...
Je pozdě
celé moře proteklo vodovodním kohoutkem a je pryč
bez ohlednutí jako nákladňák na dálnici
ani
mušle
neuvízla v sítku
ani mořský koník
aby se omluvil
jak teď jenom poznám, jestli se mi to jen nezdálo...
nevidím skrz ty pavučiny...
Je pozdě. Stmívá se.
Tak už běž.

Kdybych byla krávou

byla bych stračena s nepřekvapenýma očima
na ukryté pastvině u ledovcového splazu bych
žrala hořce a chvěla se zimou
Můj člověk by se jmenoval Gaël
byl by to éterický asketa, jehož si pletou s Ježíšem
mlha by jím prostupovala
dírami v jeho svetru, škvírami mezi vlasy
za nelítostných podzimních ran
Asi bych se na něj ráda tiše dívala
jak si u igelitového kostičkovaného ubrusu
s vážným a soustředěným výrazem čte Herdera
jak si rukama objímá kolena
jak píše dopis a pastelkami do něj kreslí hory
Mohla bych se dívat do sytosti
skrz naprasklou okenní tabulku
skrz mlhu
skrz veškeré neporozumění, které by mezi námi bylo
Nikdo by to nepovažoval za nemístné

Poslední

Možná je to už úplně poslední letní večer
poslední okamžik

Mrtvá řasa ti vypadla z oka a vítr ji sfoukl přes zábradlí
padá
letí
těžká jako ocelový hřebík, rozsekne
zuhebnatělou hladinu
a okolo rány
uprostřed absolutna
předtančí své sólo drobounké kapičky
plné závratí ze života
je to jejich poslední okamžik
možná neskončí, když se nepohneš
-nádech-

...

Ale
japonská turistka na mostě se na tebe usmála
černá jako soumrak všude okolo
prošla kolem a stala se minulostí
jen její vůně za ní vlaje jako závoj
jako křídla racků, kteří právě vzlétli z terasy nábřežní restaurace
a zastřešili řeku

Seshora z parku se na ni díváš, jak mizí v nenávratnu
a na ně v propadlišti nebe
Chce se ti schoulit do stínů pod ztemnělými šeříky
schovat se tam před potměšilými lampami rozmrkávajícími začátek směny
před řekou plnou krve
kanoucí z očí dívky s pardálími vlasy a racčími křídly
před úplně posledními okamžiky
před dávno skončenými nekonečny
před otazníky, ježícími se
uprostřed absolutna
?! ?! ?!
jako facky

Nemuset tak odpovídat
jen v tichu tam čekat na vrásky
jako tví známí od vidění na hlavním nádraží

Možná je to už úplně poslední život

Adam Hobzik

Bus thief

Úzká bílá hrud'
tahle nemoc je v teploměru
nahá a rtuťovitá
prolétl jsem skleněnými dveřmi
a myslel při tom na tebe!

Zastávka je sychravá a
zběsilé stěrače autobusu
by mohly udávat rytmus
pianistovi
s rozčuchanými vlasy

Nervózně teď sleduji
obličeje spolucestujících
asi něco tuší

musím být opatrný
v tomhle městě úsporných
zářivek na minimální pohon
jsem pašerák lásky
a pod kabátem nesu si
vzpomínky které by chtěl ukrást
úplně každý

Nakonec

Kašpárci šermují špendlíky
v blízkosti tepny
v očích se odráží bělostný
satelit protějšího paneláku
ještě jednou přeskochíme zeď
a za ní najdeme konec světa
ještě jednou v žaludku smícháme
hořký grog s vysmrkanými slzami
když pustíš mé prsty po pádu
do vesmíru odletíme každý
na jinou oběžnou dráhu
a navždy už si budeme
jen mávat napříč
galaxií Ty od slunce
a já z neznámého měsíce

Zírání do nikam

Středeční sirény končí válku
a v leklém mikrosvětě
sousoší z nedopalků
plazí se po tapetě.

Celý byt
dnes
lapilo ticho.
A nervózní skřípot Bohyně baráků.

Hodiny odbíjí jen lichou
když skrz záclonu
zírám oknem do mraků.

Čas spí, i v ulici chybí virvál
a lampové světlo
se jako sníh
mlčky šklebí.

Vítr mi do vlasů
smítko přivál

a ono mnou prolétlo.

Jako bych
ani
nebyl.

A&A

Mraky se svíjí
v agónii

a okapem rezavým
protéká
kyselý déšť

rtěnkou si obtoč
hladový rty
než se mi Rozplyneš

Gramofon nehraje,
jehla se zlomila
a ty
- šlehačkou ve spreji
tak trochu opilá –
sníš

Beatles už zemřeli a
ležej tu na krovkách,
je ticho, beznaděj –

zhasíná
žárovka...

A my dva, malí – velcí
divně nazí na koberci

ležíme v objetí
se srdcem na klíček
v hlavě jen vata a
pár blbejch básniček

co píšem si na těla

- v hrudích se rozevřel –

Anděl

a

Anděla

Michaela Keroušová

polykač otázek pod modrým stropem

mluvíš-li
nezapřeš v sobě akrobata na kostkovaným tygru
dům hrůzy vytřela nějaká baba savem
cukrovou vatou jsi vycpal celoživotní opici
zabalil ji do igelitu, aby se na ni neprášilo

volám ti
asi se něco děje
určitě vynalézáš novej světadíl...
nebos vyloupil zásoby vitamínů na zimu
a teď musíš bejt inkognito
třeba zrovna taviš pugét hliníkovejch lžiček a zařikáváš:
-před zrcadlem za zrcadlem nikdo nesmí stát-

kecám
vim, co se děje
a volám ti, aby ses mi ty nemoh dovolat

(nebudeš-li mluvit
zmokneme
zmokneme)

magnet se dvěma + je na houby

kostěný vějíře hřbetních ploutví
řezaly hladinu na pruhy
masožravý ryby nekoukaly na nebe
nekoukaly na nebe protože
v nebi jsou ryby lehké a svaté
pobíhala sem za nima
ze zápěstí tahala tenoučké žíly
a hladinu jima zašívala
křičela sem na ryby
aby se polekaly
aby se splášily a skovaly
přes hranici dvou prostředí
vypadaly odlitý z aspiku
nekoukaly na mě
aby se nemusely smát
kanibalismem ztěžkly v bezpólový kovadliny
a klesly ke dnu nafouklý jak prošlý konzervy
docela srostlá hladina se olejovitě měnila
až to vypadalo jako že má celulitidu
horní plástev hladiny sem strhla
jako číšník bez toho aby skleničky
a vodoměrky popadaly
a zavázala ti jí oči

dejchals mi na záda
až se úplně zamžily
vypnula jsem gravitaci
a oněměla
v tom symbolismu o rybách a vzduchožroutech
jsem našla řešení dvou protipólů
počkala až usneš a potají
v koupelně do dlaždiček doplnila jenom tajenku

nepožehnaný neonaivismus/záclony

ze zvuku sypajícího se cukru
uháčkuju záclonu
zabalím se do ní/ jak vánoční figurka
budu krajkou opatrně pozorovat
pes na balkóně zkoprněl v lodní sirénu
volal na lidi a ti si to uvědomili
až když jim změkly uši před spaním
to je panečku mrchoviště!
/zabručel nečekaně/
z nespavosti rodí se ve mně
zřetelný výdutě pro alkoholický detaily
s někým se svlíkám
a s někým se obracím naruby
(jako robin/teriér, co ho někdo sežral,
jak moc byl blbec kamarádskej a zatoulanej
a já ho tak našla)
hraju si na schovávanou s tím
čemu mám věřit
zranění jen řetězí zranění
štěstí, že láska není vlastnost

citrónově truchlí okoralý jen v 6 tónech
stará mama/ helenka milovaná nám zomrela
/bolí/

po tygřích kůžích inervovaných
přecházím asfalt a ony vrní/hrozí obnaženými očnicemi
když vytáhnu ruku z kapsy-
pružně se srolujou
z vejšky sou sloni houpací
kejvaj se kejvaj se zpitoměle deprimovaně
vyrobila sem si hnízdo a v něm čekám

Markéta Laryšová

Poetika kolíčků na prádlo

Smočené drobky chleba
si jen tak prohodím
světlem

Kolíčky
se na prádelní šňůře houpou
jako mrtvé vlaštovky.
Afrika voní dálkou suché trávy
a žirafí krky na náš balkon
stejně nedohlédnou
a jen pro pohlazení kočičí srsti
nemá cenu brečet.

Vždyť Mourek není tygr, Pájo

A černočům
jejich ztvrdlá chodidla
těžko uvěříme.

Opilcova rána těžká vyhraje ten kdo dřív zmešká

Rozkročena mezi odstavci
nechává se tetovat
na pravé ňadro.

Kdesi na Nerudově ulici
s rozepnutou košilí
sleduje jak teče řeka
a ve vymyšlené pramici
odplouvá za radniční věž.

Ex-periment

Klokotal les
esencemi

mihotavé slunceměsíc
klátí latěmi těla

laní

a o kus níže

žení ptáci vodu
s odumřelým nebem.

Poezie

její prdel byla ještě tlustší než ta moje

točila si řasy a nejraději
měla růžovou rtěnku a laciný parfém značky
cote de azur

vždycky když jsme se potkaly opila se
a pak se omlouvala za to že mi poblila boty
nebo svetr
nebo že jsme pořád někde hledaly
její kabelku

co si tak pamatuju
její kabelky bývaly vždycky dost
kuriózní
třeba měla jednu co připomínala
pánské přirození
obrovské plyšové přirození
které nosila na rameni
to sem se za ni dost styděla
ale ona to tak nikdy nebrala

byla to skvělá ženská
a její prdel
byla ještě tlustší než ta moje

+ + +

že nebe chcíplo
psali v novinách
v rubrice Stručně
se jen zmínili

že na zem spadlo
přímo na čumák
a ještě auta a tramvaje
po něm jezdily

prý se jen tak nenápadně
rozlilo v okolí

a vytopilo sklepy
a potom odjelo

do kavárny Sních

Olga Ferjenčíková

...

Zavrtat se jako vruty do zdi
Zpola skrytá držet váhu dní
Začne-li se všechno kolem drolit
Zavrtat se do zdi hlouběji

Zakalit se jako voda v kýblu
Rozpustilá špínou přikrýt dno
Nasákne-li všechno kolem prachem
Zakalit se a pak vystydnout

...

Opřela ses o kočičí hlavu
Že bych se taky, opatrně,
položil šelmě do tlamy?

Rozprostřená na žule máš právo
Celé uplývání mraků prožvanit

Až projdou oblohou
Budu už
Na nohou

...

Nakrátko vlasy
(sgelovaný)
Pupínky dospívání
Jsi vymačkával

Naposledy za zdí

Přejetá labuť
Lezení po okapu
Taky jsi krad pudink z jídelny?

Na pěšinku se češeš od předvčera
Ještě je bílá
Jak slepecká hůl

Opíráš se
Nebo vyťukáváš cestu?

Rozčtvrtila jsem slunce
Aby nesvádělo k dlouhým pochodům

...

Víš, jak se suší fíky?
Těsně vedle sebe
- jako my

Roztrhl se pytel se vzpomínkami

Znáte taky cestu
Ke starému lomu?

Zarostlý bezem
Nových lásek
Nastrážil dnes ještě
Jednu nálož Rozlomené

Zavonělo
Včera prošlým perníkem

...

Dopřej mi tak lžičku svého hlasu
Posyp mě vším, co tě nadnáší
Co tě tíží, čím ses nechal podvést
Ať se jako podzim snáším i na to, co nesnášíš

Ochutnám i špínu za nehty
Kdo ti loupal cibuli chci zažít
A jestli se při tom probudíš
Prozradím ti, co si neprozradíš

Martina Kavková

mluví tebou žena
žena tebou nemá

Z čeho jsi?

a někde jak okraj skla zastudíš; to jsou ta místa nedobyťá
jenže odlévání vane z vod

z čeho jsi?

zprohýbaná slova jak laťky v plotech praskají a nebe se melíruje
podzimními barvami – máš tonout ve svých recitálech

v kulisách kde prostupuje samé m r h o l e n í

a s postupem se svítá na pouhé přeháňky

jednou se v nás už nebude chvět vítr

to zapadneme do koutů mezi sebe

jako - - přezimování pod klenutým obzorem mezi mračna

krev a mlíko bude tepat úměrně tichu

když mluvívají z tebe pozdní lásky

přihořívá

muži si jsou tak sami

a vlastně z nás

proč ale s ohněm zacházejí

jako kdyby měli v každé chvíli

umírat

přecházet přes

přeženu se přes ženu říká si

a slunce zadřené do tmy vleze do oken

jako svítlna klekánice která obchází statky

a tu a tam plive na vrata

aby za prahem

vystavěla místa pro děti

čeká se

zatímco si ženy vymnou z těla

jména milenců

utkvělo se v doteku

že přes ženy

jenom tiše

+++ (bez názvu)

Vzduch si už piluje hroty

A ploty pletou jehlicemi
že se za obzorem žene sníh –

Jen nad polem
vrány
v letu vrávorají

bez pohnutí

Na dně uvízly otřepy šupin. V kuse
voda klove: *tok*. Tok!

Drezína noci číhá před přejezdem,
venku se slabě povětrí.

Za plotem ploty sesuly se k zemi, skanzen –
snad to byl něčí rodný dům. Sám sebe v oknech obhlíží.
Tma se otočila na půlnoc, to pak v dálce
spěšně zahuláká lokomotiva

a po chvíli
ztratí svůj směr.

Václav Peloušek

Jdu

Jdu městskou periferií
jdu velmi pomalu
jdu po silnici a mívám
zaparkovaná auta.
Je večer a ještě je světlo
letní večer.
Je ticho
bezvětrí
a ptáci trošku zpívají
velmi potichu a jen
někteří
zbytek létá nízko nad zemí.
Je ticho a koruny stromů
jsou nehybně zelené.
Je to zvláštní
slunce už odešlo.
Jdu velmi pomalu
a jak přicházím
domů tak usedám
a píšu
tuto báseň
jako by se mi
ani nechtělo.

Alej

Alej dlouhá aspoň 150 metrů
na jednom konci stojím já s kamerou
na druhém konci sedíš ty v křesle
máš na sobě svatební šaty a lehce se pohupuješ
vidím tě hodně z dálky – jsi menší než můj palec
namířím kameru a pomalým zoomováním
se k tobě přiblížím
tváříš se tajemně
a koukáš se z podhledu
máš krásné obočí
vidím tě jen díky LCD
až se dostanu na záběr tvého obličeje – ty
jako bys to věděla
trochu se pousměješ
víš že jsem tam a že si tě prohlížím
koukáš se na mě – vidím to v LCD
tváříš se tajemně – já se podívám na střechu domu
sedí tam dva holubi – právě odletěli
za tebou.

Kráska

oči

úsměv

vlasý

(středověké)

úsměv sympatie

flirt

říkám: ty tví kluci jsou super

směje se

(dotkne se rukou mého ramene)

na rtech zbyl úsměv

v očích láska

sednu si na zem

a schoulím se do klubíčka

ona se ke mně přitulí

to vám řeknu

ona krásně hřeje

cítím její vlasý –

voní (blond)

naše tváře se dotýkají

a do mozku se vyplavují

hektolitry hormonů

(velká koule biomasy ze dvou částí

- později z jedné)

no to je teda něco

než nás zaplaví oceán...

Kristýna Sedláková

Ukolébavka

(všem, kteří nemůžou spát)

Na střípcích sklenic podzimem vyplakaných
přešlapuje noc
trochu se stydí a hedvábným ukazovákem
hladí vlčí máky u cesty

(Na nebi stepují v rytmu tramvajových blues
dva tmavomodří elegáni v bílých buřinkách)

Ořechovým dřevem voní vlhká hlína
pod lesem boží muka
Slyšíš prší jasmín
na zápraží stýdnou plecháčky s mlékem

Od mlýna přichází
Má dubovou hůl
a velké mozolnaté ruce

Přes potok vede
přes srdce zvonu
stádo oveček

(a půlnoc přespává v tůni)

babí léto

vlasý voněly kouřem
a přepálenou něhou

z nebe kdosi ukradl
poslední hrudky zlata
a blátem na omítku
napsal pár slov

vzduch chutnal po větru
v příkopu u cesty mrtvá ještěrka
a bylo pořád moc brzo na to
aby hořelo

(jen tak aby se neřeklo jsem se otočila
jestli mě někdo nehledá)

bez vědomí

někdy když dlouho po půlnoci
snažím si vzpomenout na vůni starých not
večera je po bradu
a po kolena toho co si nezaslouží bolet
kdesi za rohem se krčí Mozart
a opilá sousoší pouličních lamp
stínují prázdno do modrošeda

v koutech se ještě odráží objetí
a na dně skleniček cinkají mrtví komáři
(a dnes je mě o trošku víc než když prší)
ve svlečených peřinách
hledám slova co se nehodí říkat

nemožně kolmé rafičky hodin
potají kradená jablka
z Malé noční hudby upředená něha

Protírání očí

Na plotně v konvici zpívá horká voda
- tichounké ráno v paneláku –
o patro výš si někdo myje obličej.

Sousedka z druhého čte lupou noviny
nemůže spát co odjel první vlak
na chodbě botám rostou stíny
a voda v kohoutku je kamenná zeď po dešti.

Ještě tu voní něčí ruce
s koleny pod bradou si do zmačkané deky
kreslím malíčkem.

V horké vodě rozkvétají lístky
zeleného čaje.

Michaela Svobodová

Ohromně naivní

Vstříc popraskanému okennímu rámu
v kavárně co se asi nejmenuje
mě popadlo přání
napsat podzimní básničku
která by byla jenom o podzimu
o nikom jiném

Zkoušela jsem verše o nažloutlém listí
O kopcích za okny vlaku
co jsou tak proklatě barevné
Ba i verše o voňavé hlíně
na polích i podrážkách bot
Dokonce něco málo o větru
a brázdách vyjetých traktorem
(řidič už si nasadil ušanku)

Nicméně ve veškerém podzimním
ševelení
našeptávání
zurčení
a klokotání
každý verš tiše následovalo
povzdechnutí
proč to všechno tady se mnou
taky nevidíš

Od vína na dva prsty k lítosti

Nad hrníčkem s pohankou
mlčky usnout
u kuchyňského stolu

Dvacet minut po půlnoci
předlouhý pletený svetr
ztěžklý slanými rukávy

A víš že ticho šeptá

Neptej se
Co zbylo z anděla
Rozplakané nádraží
Kamenné sochy co se podivně jmenují
A bílo

Až bude tma
a ty se budeš bát bubáka
Tvoje rozbité šálky od čaje
Budu vynášet pozdě v noci
Aby to nikdo neviděl

Neptej se
Kam letí nebe
Až příliš k hvězdě co se kolíbá

S konečky prstů ve vlasech
A batohem na zádech
Na rozplakaném nádraží
Sochy co se podivně jmenují
A obejmutá
Naděje s bukovými křídly

Zuzana Vantuchová

Prolog

s vynadáním že jsem hrozně sečtělá
ve věcech minulých
mi nezabráníš naoko
hloupnout

Naoko vlastněná

zítra nám vystřihnu skvělou
budoucnost z dnešních horoskopů
prošlou lhůtu našeho štěstí překryju
fiktivní věčností
pojmenuju naše děti *co vlastně nejsou*
vyhážu z kočárku hračky a sama do něj zalezu
s právem vozit se na starý kolena
který vlastně nemám

zítra nám vystřihnu skvělou
budoucnost z dnešních horoskopů
provinilé životní opozdilce opomenu
bez slzy v oku
v kartáči ti spočítám šedivý vlasy *co vlastně nemáš*
do rakve hodím svoje první mládí
který vlastně ještě neodešlo

Epilog

tak jako poprvé si utíkáme rychle
běh podlomených kolen o francouzských berlích
přestárlý lásky *co ještě nemaj zuby :-)*

do polodechu

rýmuješ mě v pěti řádcích
opisuješ v tělech písmen

dvakrát k sobě
ve *tmě zpátky*
jiskřičkou jsem kámen křísen

odbíjíš mě na půl sebe
lámeš v půlce „*miluji tě*“
dokud je tvou čapkou nebe
zvoním sebe ve třičtvrtě
po půl lásky ze**Mě** – z Tebe
do polodechu, *pološkrtě...*

Prolog

a tak *paní profesorko*
nechcete mi ještě podat kapesník?
třeba další *vykací*
abych si připadala
úplně jako Alenka
v říši *neobdivů...?*

v kapse

protože já ty slany ticha nesnáším
a jak pak seškrábat červený kola všude po obličejí
zase být tou bez tváře
s pár mokkými pramínky vlasů

tak mi můžete podat ruku jo, já vím...
tak přijďte no, však uvidím...
(neumím lhát
bez prsteníčku a ukazováčku
zkřížených v kapse od kalhot
a tak mám asi před našima
pořád ruce v kapsách)

víte, stačilo mi čtyřadvacet hodin
můžete si sundat ty nohy ze židle ale samozřejmě
zase čekáte? jo, čekám
na někoho, kdo nepřijde
a můžete se posadit k menšímu stolu vždyť jdu
a co ty nohy...!?
jo, vlastně nohy dolů

jenže vždycky jsem s nima byla vzhůru
asi né v kavárně
kde by mě někdo upozorňoval na to
že mi slzy tečou do vlasů...

Epilog

jela jsem domů včas
ve vojenský mikině
na podsvícených Frýdlantských mostech
s dětskou pokorou
rozdupávala svůj zářivkový stín
a pak v tramvaji
počítala odbarvené blondýnky
a přemýšlela nad tím
proč nikdy nebudu
tak dokonale *růžová...*

jen mi prosím nekupujte
džíny bez kapes...